

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/278/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217910
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217217910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, proti žalovaným: 1/ K. V., nar. XX. V. XXXX, S. XXX a 2/ Q. D., nar. XX.XX.XXXX, S. XXX, o zaplatenie 1.064,44 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 14Csp/300/2017-50 zo dňa 20. júla 2018 vo výroku II. a III., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a vo výroku o náhrade trov konania III. **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výkonom I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 690,76 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 690,76 eur od 07.06.2016 až do zaplatenia, pričom sa žalovaným povoľuje splácať uvedený dlh mesačnými splátkami vo výške 40 eur, a to vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia, počnúc od právoplatnosti rozsudku, s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky je zročný celý zvyšný dlh. Výkonom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a výkonom III. vyslovil, že žalobca má nárok voči žalovanému 1/ a 2/ na náhradu trov konania vo výške 29,78%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2 písm. c), f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 11 ods. 1 písm. a) až d) zákona o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vecne odôvodnil tým, že je nesporné, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktorú je potrebné posudzovať nielen podľa Obchodného zákonníka, ale vzhľadom k tomu, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, aj podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách. Z obsahu uzavretej zmluvy vyplýva, že žalovaným bol schválený úver vo výške 1140 eur s tým, že mali zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 114 eur a tento poplatok im bol prakticky hneď zrazený žalobcom a na účet žalovaných bola zaslaná suma 1026 eur. Podľa zmluvy mali žalovaní splácať úver v 42 mesačných splátkach po 36,04 eura, zmluva neobsahuje špecifikáciu jednotlivých splátok čo do výšky istiny a úroku. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyplýva, že žalovaní mali mesačne splácať nielen samotný úver, ale platiť aj splátky podľa dohody o poskytnutí služby spolu vo výške 62,31 eur, pričom zo strany žalobcu uvedená dohoda o poskytnutí služby predložená nebola a preto súd nemohol preskúmať jej obsah a iba

zo zmluvných dojednaní, ktoré by mali tvoriť prílohu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že podľa čl. 14 veriteľ poskytuje aj služby, ktoré sú doplnkové a dobrovoľné bez ich bližšej špecifikácie a tieto sú poskytované na základe uzavretia samostatnej dohody o ich poskytovaní, pričom výška odplaty sa riadi sadzovníkom poplatkov.

Zo strany žalovaných bola podpísaná iba zmluva o spotrebiteľskom úvere a žiadna konkrétna dohoda o poskytnutí služieb, na základe ktorej by mali žalovaní platiť ďalšie splátky za tieto služby, zo strany žalobcu doložená nebola a preto pokiaľ žalovaní mali uhrádzať splátky vo výške 62,31 eur, tak tieto boli stanovené bez toho, aby boli podložené dohodou o poskytnutí služby platne uzavretou so žalovanými. Predmetom zmluvy je poskytnutie tzv. revolvingového úveru s tým, že žalovaný sa zaviazal úver v dohodnutých splátkach vrátiť veriteľovi, ktorý jej ho poskytol. Ide teda o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Je nutné uviesť, že ide o tzv. typovú zmluvu, teda zmluvu vrátane jej všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli vopred pripravené. Boli pripravené žalobcom, bez účasti druhej strany - spotrebiteľa, pre vopred neurčený, široký okruh spotrebiteľov, pričom konkrétny spotrebiteľ nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať. Nejde teda o podmienky individuálne dojednané.

Pri skúmaní náležitostí zmluvy dospel súd k záveru, že úver je podľa ust. §11 ods. 1 písm. b/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c/, f/, a k/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zmluva neobsahuje adresu predajcu, na ktorej môže spotrebiteľ podať reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve, v jej hlavičke je síce uvedená adresa žalobcu a v strednej a dolnej časti zmluvy adresa predajcu, nikde však nie je uvedené, že tieto adresy sú adresami, na ktorých môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ani v úverových podmienkach nie je nikde uvedené, že adresa žalobcu alebo adresa predajcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť tak v zmluve chýba.

Zmluva neobsahuje ani druhú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, lebo neobsahuje dobu trvania zmluvy. Doba trvania v zmluve nie je uvedená vôbec. Nestačí len termín splatnosti, ale aj doba trvania musí byť podľa tohto zákonného ustanovenia uvedená a v tejto nie je.

V zmluve absentuje aj tretia náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. V zmluve je uvedená výška mesačnej splátky, z ktorej nevyplýva, koľko z tejto splátky ide na splátku úveru, koľko ide na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov a už vôbec nie prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Spotrebiteľ má právo v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch ešte pred podpisom zmluvy vedieť, akým spôsobom budú uhrádzané jednotlivé čiastkové nároky (istina úveru, úroky, poplatky v tej ktorej mesačnej splátke) a v danom prípade túto možnosť nemal. Nikde v zmluve ani v úverových zmluvných podmienkach nie je uvedené, že by tieto údaje boli žalobcom odovzdané žalovanému najneskôr pri podpise zmluvy. Teda takto absentuje aj náležitosť ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Pre absenciu týchto náležitostí, a to prípadne aj len jednej z nich, podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyplýva z toho, že žalobca mal právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru a nemá právo žiadať úroky z úveru, prípadne iné sankcie.

Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť, ktorá je uvedená pod § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, túto nie je možné nahradiť určením počtu splátok. Počet splátok (okrem iných náležitostí) je totiž ďalšou obligatórnou náležitosťou zmluvy, ktorá je uvedená pod písm. k/. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy. Nepochybne tento údaj v predmetnej zmluve chýba. V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. k/ vyššie citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6. augusta 2013. Takisto v zmluve chýba údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ

uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve, v jej hlavičke je síce uvedená adresa žalobcu, nikde však nie je uvedené, že táto adresa je adresou, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ani v úverových podmienkach nie je nikde uvedené, že adresa žalobcu alebo adresa predajcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť tak v zmluve chýba. Spotrebiteľ má právo v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch ešte pred podpisom zmluvy vedieť, akým spôsobom budú uhrádzané jednotlivé čiastkové nároky (istina úveru, úroky, poplatky v tej ktorej mesačnej splátke) a v danom prípade túto možnosť nemal. Nikde v zmluve ani v úverových zmluvných podmienkach nie je uvedené, že by tieto údaje boli žalobcom odovzdané žalovanému najneskôr pri podpise zmluvy. Teda takto absentuje aj náležitosť ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Absencia týchto obligatórnych náležitostí v predmetnej zmluve, a to prípadne aj len jednej z nich, spôsobuje dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vyplýva z toho, že žalobca by mal právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru a nemá právo žiadať úroky z úveru, prípadne iné sankcie.

Súd zistil, že žalovaní čerpali sumu vo výške 1140 eur, pričom na splátkach zaplatili celkom sumu vo výške 449,24 eur. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj na vyššie uvedené je žaloba dôvodná len v časti neuhradenej úverovej istiny vo výške 690,76 eur. Žalovaní sa dostali do omeškania, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,05%. Žalobca tak má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05%, súd mu ich priznal v takejto výške a to počnúc od 07.06.2016 do zaplatenia, t.j. nasledujúcim dňom po zosplatení úveru.

Pre úplnosť súd poznamenáva, že je mu známe rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie č. C-42/15, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania Okresného súdu Dunajská Streda o výklade smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Pri posudzovaní (ne)záväznosti uvedeného rozhodnutia pre v tomto konaní prejednávaný spor súd vychádzal z toho, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Pokiaľ sa týka smernice ako prameňa práva Únie, táto je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. V uvedenom rozhodnutí súdny dvor okrem iného konštatuje, že ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48/ES v spojení s jej článkom 22 ods. 1 bránia tomu, aby členský štát stanovil povinnosť ako náležitosť zmluvy uviesť amortizačnú tabuľku, čo je v rozpore s citovaným ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže je tu konflikt smernice a vnútroštátneho zákona, súd skúmal, či môže smernici priznať priamy alebo nepriamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, smernica je priamo záväzná pre členský štát. V konkrétnom prípade súd nemôže smernici priznať ani nepriamy účinok, nakoľko nie je možný eurokonformný výklad citovaného ustanovenia zákona, keďže by ním súd prakticky nahradil/vypustil toto ustanovenie. Jednalo by sa o výklad contra legem a takýto postup je v rozpore s princípom právnej istoty.

Vzhľadom na žiadosť žalovaných, ktorú vyjadrili na pojednávaní z 20.07.2018, s poukazom na ich nepriaznivú finančnú situáciu, starajúc sa o dve maloleté deti, súd žalovaným umožnil zaplatiť dlh v splátkach po 40 eur mesačne.

Ak nebolo priznané právo v žalovanej výške, nevznikol žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy. Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Preto súd žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 29,78%, a to podľa pomeru úspechu v spore (64,89% : 35,11%). V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to v rozsahu výrokov II. a III. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vymedzenie adresy predávajúceho na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a to v sekcii „Oznamovanie a doručovanie“, obsiahnutej v zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere,

ktoré v zmysle článku 14 príslušných zmluvných vzťahov predstavovali neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná, pričom tento predpoklad bol zo strany žalovaných aj naplnený. Zákonná úprava vyžadovala uvádzanie adresy predajcu, pričom predajcom v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. nie je veriteľ. Dôvodil ustanovením § 15 ods. 1, 2 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom zmluva medzi žalobcom a žalovanými nebola zmluvou podľa § 15, čiže adresa predajcu v nej objektívne byť uvedená ani nemohla. K záveru súdu, že v zmluve mal absentovať údaj o dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval zákonné ustanovenie vyžadujúce uvedenie termínu konečnej splatnosti ako dátum konečnej splatnosti. Požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. V takom prípade by zákonodarca použil slovné spojenie dátum. Zo zákona je zrejmé, že pojem termín a pojem dátum nie sú používané ako synonymá v tomto zákone. So záverom súdu v bode 27. vyplýva, že v súvislosti s posúdením účinku smernice na predmetný prípad je potrebné brať na zreteľ, že súd nemôže v súvislosti s posúdením záverov uvedených v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 priznať smernici ani nepriamy účinok, nakoľko eurokonformný výklad by v danom prípade smeroval proti vnútroštátnemu právnomu predpisu. Otázka údajnej povinnosti veriteľov v oblasti uvádzania výšky, počet a termínov splatnosti vo vzťahu ku každej zložke mesačnej splátky už bola dostatočným spôsobom posúdená nielen v oblasti európskeho práva, ale aj vnútroštátnymi rozhodnutiami napr. išlo o rozhodnutie Najvyššieho súdu v konaniach vedených pod spis. zn. 3Cdo 146/2017, 4Cdo 211/2017 a 3Cdo 56/2018. Žalobca sa odvoláva podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku a žiada, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie aj v časti, v ktorej bola zamietnutá.

4. Žalovaní 1/ a 2/ odvolací návrh nepodali. K doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právne záveru, že posudzovaný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 1 písm. c), f) a k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v ktorom dôsledku prvoinštančný súd žalobu vo zvyšku zamietol.

7. V danom prípade žalobca nenapádal skutkové a právne závery súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že dňa 18.12.2014 bola medzi žalobcom a žalovanými uzavretá Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ a zároveň sa jedná o spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. S ohľadom na odvolacie argumenty uplatnené žalobcom, bolo prvoradou úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru.

8. Prvoinštančný súd v prvom rade ustálil, že v zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 18.12.2014 absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ), teda že neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, sa potom poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Odvolateľ s týmto nesúhlasil

a protiargumentoval tým, že adresa predávajúceho je uvedená v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere a to v sekcii „Oznamovanie a doručovanie“.

9. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje údaj, ktorý vyžaduje zákon v § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca ako veriteľ poskytol pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy žalovanej ako spotrebiteľovi finančné služby, preto je ho potrebné považovať zároveň i za predávajúceho. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 jednoznačne odlišuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písm. b) teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, a podľa písm. c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obe uvedené náležitosti. Pokiaľ teda v predmetnej úverovej zmluve je v záhlaví i ako označenie zmluvnej strany - uvedené obchodné meno, sídlo a IČO veriteľa, ide o údaje identifikujúce veriteľa v zmysle § 9 ods. 2 písm. b) citovaného zákona. V zmluve sa ale ani s prihliadnutím na odvolanie žalobcu nenachádza špecifická obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, a to označenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť rozhodne nemôže byť nahradená identifikačnými údajmi veriteľa ako zmluvnej strany, ktoré sa musia nachádzať v akejkoľvek zmluve. Niet teda pochybností o tom, že uvedenie identifikačných údajov žalobcu vrátane jeho adresy pri označení strán úverovej zmluvy nemožno považovať za údaj, na základe ktorého by žalovaná ako spotrebiteľ nadobudla vedomosť o tom, že si u tohto subjektu a na akej adrese môže uplatniť reklamáciu, prípadne podať sťažnosť. Prvoinštančný súd preto správne uzavrel, že tento údaj v predmetnej úverovej zmluve chýba. V dôsledku toho je potom potrebné s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považovať daný úver za bezúročný a bez poplatkov. K námietke žalobcu, že adresa predávajúceho je uvedená v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere je potrebné uviesť, že text zmluvných dojednaní je písaný miniatúrnym písmom a žalovaní zmluvné dojednania ani nepodpísali. Preto nebolo možné na odvoláciu námietku prihliadnuť.

10. Nakoľko už samotný záver o nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ v predmetnej úverovej zmluve, postačuje pre jednoznačný záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru, nebolo ďalej potrebné, vzhľadom na zásadu procesnej ekonómie (čl. 17 CSP), sa potom už zaoberať ďalšou nadbytočnou a irelevantnou odvolacou argumentáciou žalobcu, odôvodňujúcou jeho nárok na zaplatenie požadovaných úrokov a poplatkov. Už len absencia samotnej tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ) teda spôsobuje, že žalobca má nárok iba na vrátenie istiny poskytnutých peňažných prostriedkov.

11. Pretože v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaní z titulu predmetnej revolvingovej zmluvy čerpali sumu 1.140 eur, zaplatili žalobcovi sumu 449,24 eur, na základe čoho im vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, zostalo zaplatiť 690,76 eur, ktorú povinnosť im uložil súd výrokom I. rozsudku.

12. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

13. V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ust. § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade boli žalovaní v odvolacom konaní pasívni, nevykonali žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnili, ani nevyčíslili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu, ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

16. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 Civilného sporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

17. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

18. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).